Зруйнування Києва

Олександр Олесь

Проплило сімнадцять років —
І татари знов прийшли,
Знову їх заржали коні
І верблюди заревли.

Здобули вже Переяслав,
Вже Чернігів здобули,
Біля Києва спинились
І облогу почали.

Стали ждати, аж морози
Вкрили кригою Дніпро.
Перейшли. Боронить Київ
Лицар галицький — Дмитро.

Полетіли перші стріли
На Дніпро в орду лиху,
Але стрілами не спиниш
Чорну хмару на шляху.

Полетіло з пращ каміння,
Покотилося в яри,
Та камінням не розіб'єш
Віковічної гори.

Заспівали, забряжчали
Над татарами мечі,
Та мечами не розвієш
Злої темряви вночі.

Ллються хвилями, вкривають,
Топчуть, нищать, ріжуть, б'ють…
Галас, крик. Ревуть верблюди,
І тривожно коні ржуть.

Не човни у Чорне море,
А тіла несе Дніпро.

Київ впав. Попав в неволю
Оборонець, сам Дмитро.

Разом з Києвом упали
І держава, і народ.
Закотилось наше сонце,
І прийшли віки негод…
. . . . . .

Але доки красне сонце
Ще світитиме очам,
Буде нас надія гріти,
Як зоря, зоріти нам.

Доти нам зоріти буде,
Доки буде ніч у нас,
Доки гнівом не наллється
Серце, сповнене образ.